

ป.พ.พ.มาตรา 204 , มาตรา 686 (ใหม่)

บริษัท บ. ทำสัญญากู้เงินบริษัท ก.และได้รับเงินจากบริษัท ก. ครบถ้วนแล้วโดยมีกำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทิน เมื่อ บริษัท บ. ไม่ชำระหนี้ภายในกำหนดโดยชำระแก่บริษัท ก. ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2559 จึงถือว่า บริษัท บ. ผิดนัดชำระหนี้ต้องรับผิดชอบบริษัท ก. ส่วน พ. และ ป. ต้องร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน แต่เมื่อบริษัท ก.มีหนังสือบอกกล่าวไปยัง พ. และ ป. เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ บริษัท บ. ผิดนัด พ. และ ป. จึงต้องร่วมรับผิดชอบเบี้ยไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2559

จารุวรรณ กองศรี / ย่อสั้น

เมลินี ไชยิตวัฒน์ฤกษ์ / ตรวจย่อสั้น

ป.พ.พ.มาตรา 204, มาตรา 686 (ใหม่)

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสามชำระเงิน 123,736.21 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี ของต้นเงิน 99,366.89 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยทั้งสามขาดนัดยื่นคำให้การ

ศาลวินิจฉัยว่า

จำเลยที่ 1 ยื่นคำขอกู้เงินจากโจทก์ โจทก์อนุมัติวงเงินให้แก่จำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 1 ได้รับเงินไปจากโจทก์ครบถ้วนแล้ว ต่อมาจำเลยที่ 1 ผิดนัดชำระหนี้ โจทก์บอกกล่าวทวงถามให้จำเลยทั้งสามชำระหนี้แล้ว แต่จำเลยทั้งสามเพิกเฉย เห็นว่า จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เงินโจทก์และได้รับเงินจากโจทก์ครบถ้วนแล้ว โดยมีกำหนดเวลาชำระหนี้ไว้ตามวันแห่งปฏิทิน เมื่อจำเลยที่ 1 ไม่ชำระหนี้ภายในกำหนด โดยชำระแก่โจทก์ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2559 จึงถือว่า จำเลยที่ 1 ผิดนัดชำระหนี้ ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ส่วน จำเลยที่ 2 และ จำเลยที่ 3 ต้องร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน แต่เมื่อโจทก์มีหนังสือบอกกล่าวไปยัง จำเลยที่ 2 และ จำเลยที่ 3 เมื่อพ้นกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่ จำเลยที่ 1 ผิดนัด จำเลยที่ 2 และ จำเลยที่ 3 จึงต้องร่วมรับผิดชอบในดอกเบี้ยไม่เกินหกสิบวันนับแต่วันที่ 1 สิงหาคม 2559

จารุวรรณ กองศรี / ย่อยยาว

เมลินี โฆษิตวัฒนฤกษ์ / ตรวจย่อยยาว

ป.พ.พ.มาตรา 305(ใหม่),มาตรา 306,มาตรา 882 ,พ.ร.ก.บริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 6

การโอนสิทธิเรียกร้องที่เป็นไปโดยผลของกฎหมาย หากสิทธิเรียกร้องนั้นมีการค้ำประกัน เมื่อมีการโอนสิทธิเรียกร้องไป สิทธิอันเกิดขึ้นแต่การค้ำประกันที่ให้ไว้เพื่อสิทธิเรียกร้องนั้นย่อมตกไปให้แก่ผู้รับโอนด้วย หรือหากสิทธิเรียกร้องนั้นมีหลักประกันอย่างอื่น พ.ร.ก.บริหารสินทรัพย์ พ.ศ. 2541 มาตรา 6 บัญญัติไว้ว่า “ในการโอนสินทรัพย์ของสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้าเป็นทรัพย์สินที่มีหลักประกันอย่างอื่นที่ไม่ใช่สิทธิจำนอง สิทธิจำนำหรือสิทธิอันเกิดจากการค้ำประกันให้หลักประกันนั้นตกแก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ด้วย” เมื่อบริษัท บ. ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องของ ธนาคาร.อ ที่มีอยู่เหนือ ว. สิทธิอันเกิดจากการค้ำประกัน รับประกันหรือประกันภัยของ บริษัท ท. ย่อมตกให้แก่ บริษัท บ. โดยผลของกฎหมายดังกล่าว แม้บริษัท บ. ไม่ได้ส่งหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้ ก็หาจะมีผลให้การโอนสิทธินั้นไม่สมบูรณ์แต่อย่างใดไม่ เมื่อบริษัท บ. ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องของ ธนาคาร อ. ไปโดยชอบ บริษัท บ. จึงมีอำนาจฟ้องบริษัท ท.

อย่างไรก็ตามความรับผิดชอบของบริษัท ท. ออกกรมธรรม์ประกันภัยค้ำประกันการชำระหนี้ของ ว. โดยมีธนาคาร อ. เป็นผู้รับประกัน อันเป็นสัญญาประกันวินาศภัยอย่างหนึ่ง จึงต้องใช้กำหนดอายุความ ตาม ป.พ.พ.มาตรา 882 ซึ่งห้ามมิให้ฟ้องคดีเกิน 2 ปี นับแต่วันวินาศภัย เมื่อสิทธิเรียกร้องของธนาคาร อ. ผู้โอนสิทธิเรียกร้อง เริ่มมีขึ้นนับแต่วันที่ 1 มกราคม 2555 จึงขาดอายุความ

จากรุวรรณ กองศรี / ย่อสั้น

เมลินี ไชยิตว์วัฒนฤกษ์ / ตรวจย่อสั้น

ป.พ.พ.มาตรา 305(ใหม่),มาตรา 306,มาตรา 882 ,พ.ร.ก.บริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 6

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน 104,855.88 บาท พร้อมค่าเบี้ยปรับ ค่าเสียหายจากการผิดนัดร้อยละ 31 ต่อปี ของต้นเงิน 41,106.26 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การ

จำเลยที่ 2 ให้การว่า การโอนสิทธิเรียกร้องระหว่างโจทก์กับธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย ไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามกฎหมายจึงเป็นการโอนสิทธิเรียกร้องที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่มีอำนาจฟ้อง ฟ้องโจทก์ขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลวินิจฉัยว่า

จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เงินสินเชื่อเอนกประสงค์จาก ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย จำเลยที่ 1 ได้รับเงินกู้ไปครบถ้วนแล้ว โดยมีจำเลยที่ 2 ออกกรมธรรม์ประกันภัยค้ำประกันการชำระหนี้ของ จำเลยที่ 1 หลังจากที่จำเลยที่ 1 ได้รับเงินกู้ไปครบถ้วนแล้วไม่ชำระหนี้ให้เป็นไปตามสัญญาถือว่า จำเลยที่ 1 ผิดนัด โจทก์ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องมูลหนี้ของจำเลยที่ 1 มาจาก ธนาคารอิสลามแห่งประเทศไทย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2 หรือไม่ เห็นว่า การโอนสิทธิเรียกร้องเป็นไปโดยผลของกฎหมาย หากสิทธิเรียกร้องนั้นมีการค้ำประกัน เมื่อมีการโอนสิทธิเรียกร้องไป สิทธิอันเกิดขึ้นแต่การค้ำประกันที่ให้ไว้เพื่อสิทธิเรียกร้องนั้นย่อมตกไปได้แก่ผู้รับโอนด้วย หรือหากสิทธิเรียกร้องนั้นมีหลักประกันอย่างอื่น พ.ร.ก.บริหารสินทรัพย์ พ.ศ.2541 มาตรา 6 บัญญัติไว้ว่า “ในการโอนสินทรัพย์ของสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้าเป็นทรัพย์สินที่มีหลักประกันอย่างอื่นที่ไม่ใช่สิทธิจำนอง สิทธิจำนำหรือสิทธิอันเกิดจากการค้ำประกันให้หลักประกันนั้นตกแก่บริษัทบริหารสินทรัพย์ด้วย” จึงเห็นได้ว่าแม้จำเลยที่ 2 จะเป็นผู้ค้ำประกัน ผู้รับประกันหรือผู้รับประกันภัย เมื่อโจทก์ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องของจำเลยที่ 1 ไปสิทธิอันเกิดจากการค้ำประกัน รับประกันหรือประกันภัยของจำเลยที่ 2 ย่อมตกได้แก่โจทก์โดยผลของกฎหมายดังกล่าว ส่วนที่ จำเลยที่ 2 ให้การต่อสู้ว่าโจทก์ไม่ได้ส่งหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องไปยังลูกหนี้ ก็หาจะมีผลให้การโอนสิทธินั้นไม่สมบูรณ์แต่อย่างใดไม่ เมื่อโจทก์ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องของจำเลยที่ 2 ไปโดยชอบ โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ 2

อย่างไรก็ตามความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ออกกรรมธรรม์ประกันภัยคำประกันการชำระหนี้
ของจำเลยที่ 1 โดยมีธนาคาร อ. เป็นผู้รับประกัน อันเป็นสัญญาประกันวินาศภัยอย่างหนึ่ง จึงต้อง
ใช้กำหนดอายุความ ตาม ป.พ.พ.มาตรา 882 ซึ่งห้ามมิให้ฟ้องคดีเกิน 2 ปี นับแต่วันวินาศภัย เมื่อ
สิทธิเรียกร้องของธนาคาร อ. ผู้โอนสิทธิเรียกร้อง เริ่มมีขึ้นนับแต่วันที่ 1 มกราคม 2555 ฟ้องโจทก์
จึงขาดอายุความ

จากรุวรรณ กองศิริ / ย่อยยาว

เมลินี ไชยิตว์วัฒนฤกษ์ / ตรวจจ่อยยาว

ป.อ.มาตรา ๒๙๕, ๓๒๖, ๓๒

ส.และพ.เป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน พ.ทำร้ายร่างกาย ส. โดยตบและชกหน้าและศีรษะ ส. เสียหลักศีรษะกระแทกโต๊ะ พ.ยังใช้เท้าเตะและกระแทบลำตัวทำให้ ส.ได้รับบาดเจ็บตามร่างกายและปาก เป็นการ ทำร้ายผู้อื่น เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายแล้ว

การที่ พ.กล่าวถ้อยคำกล่าวหา ส.ว่า “อีตอก อีสัตว์ อีเหยี้ย มึงเป็นอย่างนี้หรือ มึงเอาเงินไป ช่วยไอ้เสื่อ” โดย ส.ยังรับว่า พ.กล่าวหาว่า ส.นำเงินไปให้ตำรวจเพื่อช่วยเหลือ น้องชาย ส.ซึ่งเป็นพี่ชาย พ. เกี่ยวกับเรื่องคดีความ การกล่าวถ้อยคำกล่าวหาดังกล่าว คำว่า “มึงเอาเงินไปช่วยไอ้เสื่อ” อาจเป็นการ ช่วยเหลือในทางศีลธรรม จรรยา และถ้อยคำดังกล่าวแตกต่างจากถ้อยคำที่อ้างในฟ้อง ยังไม่พอรับฟังว่า พ. หมิ่นประมาท ส.

การที่ พ.อ้างว่ากระทำโดยบันดาลโทสะได้จะต้องเป็นการชมเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่ เป็นธรรม จึงกระทำต่อผู้ชมเหงในขณะนั้น เมื่อคำเบิกความของจำเลยเป็นการกล่าวอ้างเพียงลอย ๆ ทั้งยัง ขัดแย้งกับภาพที่ปรากฏในกล้องวงจรปิด พยานหลักฐานที่จำเลยนำเสนอยังไม่พอรับฟังได้ว่าจำเลยกระทำโดย เหตุบันดาลโทสะ

จุฬารณณ์ สุวรรณศิลป์ / ย่อสั้น

รภัสชล ยุติวิษณุ / ตรวจย่อสั้น

ป.อ.มาตรา ๒๙๕, ๓๒๖

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๕, ๓๑๐, ๓๒๖, ๓๕๘ และขอให้บังคับจำเลยชดใช้เงิน ๒๙๓,๒๖๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

ศาลไต่สวนมูลฟ้องแล้ว คดีมีมูลให้ประทับฟ้องเฉพาะ ป.อ. มาตรา ๒๙๕, ๓๒๖ ยกฟ้องตาม ป.อ. มาตรา ๓๑๐, ๓๕๘

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลวินิจฉัยว่า

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่าโจทก์และจำเลยเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๒๙๕, ๓๒๖ หรือไม่ โจทก์มีพยานเบิกความในทำนองเดียวกันว่า เมื่อวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๐ เวลา ๕ นาฬิกาเศษ ระหว่างที่โจทก์ดูแลเจ้าอาวาสวัดหนองเกตุน้อยอยู่ในกุฏิ จำเลยเข้ามาตำโจทก์ว่า อีตอก อีสัตว์ อีเหี้ย มึงเป็นคนอย่างนี้หรือ มึงเอาเงินไปช่วยไอ้เสือ รวมถึงทำร้ายร่างกายโจทก์โดยใช้มือขวาตบที่ใบหน้า ชกตอยที่ใบหน้าและศีรษะหลายครั้ง โจทก์เสียหลักล้มลงศีรษะกระแทกกับโต๊ะ จำเลยยังเตะและกระทุ้งที่ลำตัว นางสาว น.เข้าไปห้ามโจทก์ได้รับบาดเจ็บตามร่างกาย มีบาดแผลบริเวณปาก เห็นว่า พยานโจทก์ทั้งสองปากเบิกความสอดคล้องต้องกันในสาระสำคัญ ตั้งแต่เห็นจำเลยเดินเข้ามาในกุฏิและทำร้ายร่างกายโจทก์โดยใช้มือตบชกหน้าและศีรษะ และเมื่อโจทก์เสียหลักล้มลงศีรษะกระแทกกับโต๊ะวางของ จำเลยยังใช้เท้าเตะและกระทุ้งที่ลำตัว คำเบิกความดังกล่าวยังสอดคล้องกับภาพจากกล้องวงจรปิดซึ่งบันทึกเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุไว้ บริเวณที่เกิดเหตุเป็นกุฏิเจ้าอาวาสขณะนั้นมีการเปิดไฟส่องสว่าง และการทำร้ายร่างกายเป็นการใช้มือชกตอยในระยะประชิด รวมถึงมีการตำว่าโจทก์โดยใช้ระยะเวลาพอสมควร ประกอบกับพยานโจทก์ทั้งสองปากรู้จักจำเลยมาก่อน ย่อมจดจำจำเลยและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ จำเลยนำสืบรับว่า ทำร้ายร่างกายโจทก์เนื่องจากจำเลยโกรธเคืองโจทก์จากการที่โจทก์ดูแลแต่น้องชายโจทก์ซึ่งเป็นพี่ชายจำเลย แต่ไม่เคยดูแลจำเลย และพี่ชายจำเลยเคยใช้อาวุธปืนยิงภรรยาจำเลยมาก่อน จึงเป็นเหตุให้จำเลยทำร้ายร่างกายโจทก์ หลังเกิดเหตุโจทก์เข้ารับการตรวจร่างกายพบว่าได้รับบาดเจ็บ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยทำร้ายร่างกายโจทก์เป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กาย ส่วนที่จำเลยกล่าวถ้อยคำกล่าวหาโจทก์ว่า “อีตอก อีสัตว์ อีเหี้ย มึงเป็นคนอย่างนี้หรือ มึงเอาเงินไปช่วยไอ้เสือ” โดยโจทก์นำสืบว่า เป็นการกล่าวหาว่าโจทก์นำเงินไปให้ตำรวจเพื่อช่วยเหลือน้องชายโจทก์ เกี่ยวกับเรื่องของคดีความ แต่หากพิจารณาคำกล่าวที่ว่า “เอาเงินไปช่วย” นั้นยังไม่ทำให้เข้าใจว่าเป็นการนำเงินไปช่วยเหลือในคดีตั้งที่โจทก์กล่าวอ้าง เพราะอาจเป็นการนำเงินไปช่วยเหลือในทางศีลธรรมจรรยาก็ได้ เช่น การให้เงินช่วยเหลือไว้ใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ทั้งเป็นคนละถ้อยคำกับที่โจทก์กล่าวอ้างในฟ้องว่าจำเลยตำโจทก์ว่า “จ่ายเงินให้ตำรวจช่วยเหลือไอ้เสือ” หรือ มึงยัดเงินวังคืด” นอกจากการกล่าวถ้อยคำดังกล่าวโจทก์ก็ไม่นำสืบว่าจำเลยกล่าวถ้อยคำอื่นใดอีกอันจะทำให้เห็นว่าจำเลยกล่าวถ้อยคำที่เป็นการใส่ความให้โจทก์เสียชื่อเสียง

ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง อันถึงกับเป็นการหมิ่นประมาทโจทก์พยานหลักฐานโจทก์ยังไม่พอรับฟังว่า จำเลยหมิ่นประมาทโจทก์

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อไปว่า จำเลยกระทำโดยบันดาลโทสะหรือไม่ จำเลยอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า ตามวันและเวลาเกิดเหตุ จำเลยเดินทางไปวัดเพื่อไปพบกับเจ้าอาวาสซึ่งเป็นลุง จำเลย จำเลยไปพูดคุยกับเจ้าอาวาสว่า โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยไปมีชู้กับคนอื่น เป็นผู้ขายหลงรู้ หน้าที ซึ่งหมายถึงหลงภรรยาและไม่ฟังพี่น้อง จำเลยจึงชี้หน้าด่าโจทก์และโจทก์ยังด่าจำเลยอีกหลายครั้ง จำเลยจึงตบหน้าโจทก์ ๒ ครั้ง และใช้กระโถนเงี้ยวจะตีโจทก์ เห็นว่า คำเบิกความจำเลยดังกล่าวมีเพียงจำเลยเบิกความกล่าวอ้างเพียงลอย ๆ ทั้งขัดแย้งกับภาพที่ปรากฏในกล้องวงจรปิด ซึ่งปรากฏว่าจำเลยเดินเข้ามาในกุฏิวัดชี้หน้าโจทก์แล้วก็มีกรทำร้ายร่างกายทันที โดยไม่มีเหตุการณ์ในลักษณะที่มีการพูดจาด่าทอกันก่อนหรือจำเลยจะเดินเข้ามาพูดคุยกับเจ้าอาวาส นอกจากจำเลยแล้ว นายอดิศักดิ์ อดอง พยานจำเลยอีกปากก็ไม่เห็นเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ การที่จำเลยจะกล่าวอ้างว่ากระทำไปเพราะเหตุบันดาลโทสะได้จะต้องเป็นการถูกข่มเหงอย่างร้ายแรงด้วยเหตุอันไม่เป็นธรรม จึงกระทำความผิดต่อผู้ข่มเหงในขณะนั้น เมื่อไม่ปรากฏเหตุที่เป็นการข่มเหงจำเลย หรือที่จำเลยเบิกความว่า จำเลยโกรธเคืองหรือน้อยใจจากการที่โจทก์ช่วยเหลือแต่น้องชายโจทก์ ซึ่งเป็นพี่ชายจำเลยก็มีใช่เหตุที่จำเลยจะกล่าวอ้างว่ากระทำโดยเหตุบันดาลโทสะได้ พยานหลักฐานที่จำเลยนำสืบมายังไม่พอรับฟังได้ว่าจำเลยกระทำโดยเหตุบันดาลโทสะ

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า จำเลยจะต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีส่วนแพ่งแก่โจทก์เพียงใด เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยทำร้ายร่างกายโจทก์ได้รับบาดเจ็บจึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายต่อร่างกายที่เกิดกับโจทก์ โจทก์เข้ารับการรักษาซึ่งเป็นผลโดยตรงจากการที่จำเลยทำละเมิดต่อโจทก์ โดยโจทก์ขอมาเป็นเงิน ๑๓,๒๖๔ บาท เป็นจำนวนพอสมควรแล้ว จึงกำหนดให้ตามนั้น ส่วนที่โจทก์อ้างว่าการที่จำเลยทำร้ายร่างกายโจทก์ทำให้ตุ้มหูของโจทก์หายไปได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท นั้น นอกจากคำเบิกความของโจทก์แล้ว ไม่มีพยานหลักฐานอื่นใดยืนยันว่าโจทก์สวมใส่ตุ้มหูในวันเกิดเหตุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังเกิดเหตุโจทก์ยังเดินทางไปโรงพยาบาลและสถานีตำรวจ จึงยังไม่แน่ว่าตุ้มหูของโจทก์หายไปเมื่อใด และอาจจะหายไปเพราะการกระทำของจำเลยหรือโจทก์ทำหายเองก็ได้ พยานหลักฐานของโจทก์จึงยังเลื่อนลอยไม่มีน้ำหนักรับฟังได้ว่าจำเลยจะต้องรับผิดชอบชดใช้เงินค่าตุ้มหูแก่โจทก์ ส่วนที่โจทก์อ้างว่าได้รับบาดเจ็บทุกขเวทนาไม่สามารถประกอบกิจการงานได้ตามปกติและเสียชื่อเสียงนั้น ตามใบรับรองแพทย์และใบเสร็จรับเงินว่าโจทก์ยังต้องไปเข้ารับการรักษาหลังเกิดเหตุอีกประมาณ ๑ เดือน หลังจากนั้นไม่ปรากฏว่าโจทก์ต้องไปตรวจรักษาอีกและไม่ปรากฏว่าโจทก์มีอาการป่วยเจ็บอื่นใดอันเนื่องมาจากการกระทำของจำเลย ทั้งโจทก์ก็ไม่นำสืบให้เห็นว่า การกระทำของจำเลยทำให้โจทก์ได้รับบาดเจ็บถึงขนาดไม่สามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ ประกอบกับศาลได้วินิจฉัยแล้วว่าการกล่าวถ้อยคำของจำเลยไม่เป็นการหมิ่นประมาทโจทก์ โจทก์จึงไม่ได้รับความเสียหายต่อชื่อเสียง ดังนี้ โจทก์จึงนำสืบไม่ได้ว่าโจทก์ได้รับความเสียหาย ได้รับบาดเจ็บทุกขเวทนาไม่สามารถประกอบกิจการงานได้ตามปกติ จึงไม่กำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้ให้ คงเป็นค่าเสียหายที่จำเลยจะต้องชำระ ๑๓,๒๖๔ บาท แก่โจทก์ และเมื่อหนี้ยังกล่าวเป็นหนี้เงิน

โจทก์จึงอาจคิดดอกเบี้ยได้ในระหว่างผิดนัดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ซึ่งอาจคิดได้นับแต่เวลาที่ทำละเมิด ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๐๖ ประกอบมาตรา ๒๒๔ แต่โจทก์ขอมานับถัดจากวันฟ้อง จึงกำหนดให้ตามนั้น

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๕ จำคุก ๒ เดือน ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ หนึ่งในสาม คงจำคุก ๑ เดือน ๑๐ วัน พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีแล้ว จำเลยกระทำรุนแรงต่อสตรีและไม่เคยเยียวยาแก้ไขในการกระทำของตนอันพอให้เห็นว่าลู่แก่โทษ ถือว่าเป็นเรื่องร้ายแรง ยังไม่มีเหตุสมควรรอกการลงโทษจำคุกเป็นโทษกักขังแทนมีกำหนด ๑ เดือน ๑๐ วัน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๓ ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก กับให้จำเลยชดใช้เงิน ๑๓,๒๖๔ บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๐) ให้จำเลยใช้แทนตามจำนวน ทนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จุฬารณีย์ สุวรรณศิลป์ / ย่อยยาว

รภัสชล ยุติวิชัย / ตรวจย่อยยาว

ป.พ.พ.มาตรา ๕๕๓ , เช่าทรัพย์

ส. เช่าตึกแถวจาก รฐ. มีกำหนด ๖ ปี โดยมีได้จดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่การที่ รฐ. ยินยอมให้ ส. ต่อเติมตึกแถว และสัญญาเช่าระบุว่า หาก ส.ต่อเติมตึกแถวตามที่ได้รับคามยินยอม ให้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์นั้นตกเป็นของ รฐ. สัญญาเช่าดังกล่าวจึงเป็นสัญญาต่างตอบแทนพิเศษยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดา การที่ รฐ. ขายตึกแถวดังกล่าวให้แก่บุคคลภายนอกก่อนครบกำหนดเวลาเช่า รฐ.เป็นฝ่ายผิดสัญญาต้องชดใช้ค่าเสียหายแก่ ส.

จุฬารภรณ์ สุวรรณศิลป์ / ย่อสั้น

รภัษชล ยุติวิชญ์ / ตรวจสอบย่อสั้น

ป.พ.พ. มาตรา ๕๕๓

เช่าทรัพย์สิน

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เช่าตึกแถวจากจำเลย ๖ ปี เป็นสัญญาต่างตอบแทนพิเศษยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดา เนื่องจากโจทก์ต่อเติมตึกแถวด้วยความยินยอมของจำเลยเป็นเงิน ๓๙๑,๔๕๐ บาท จนตึกแถวมีราคาขายสูงขึ้นกว่าเดิมมาก จำเลยขายตึกแถวดังกล่าวให้แก่บุคคลภายนอก ทำให้โจทก์ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากตึกแถวได้ ขอให้บังคับจำเลยชำระค่าเสียหายเป็นเงิน ๒๙๙,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การว่า สัญญาเช่าระหว่างโจทก์กับจำเลยเป็นสัญญาเช่าธรรมดา การต่อเติมทรัพย์สินที่เช่าเป็นไปเพื่อประโยชน์ของโจทก์ในการใช้สอยและความสะดวกในการอยู่อาศัย ขอให้ยกฟ้อง

ศาลวินิจฉัยว่า

ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๖ โจทก์ตกลงเช่าตึกแถวจากจำเลย ระยะเวลาเช่า ๖ ปี นับแต่วันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๕๖ ถึงวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๕๖๒ จำเลยขายตึกแถวพิพาทให้แก่บุคคลภายนอกไป คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการแรกว่า สัญญาเช่าระหว่างโจทก์และจำเลยเป็นสัญญาต่างตอบแทนพิเศษยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาหรือไม่ เห็นว่า การปรับปรุงตึกแถวพิพาทของโจทก์มีการปรับปรุงหลายรายการ เนื่องจากมีสภาพที่เก่าไม่สามารถใช้ในการประกอบกิจการร้านค้าได้ จำเลยให้ความยินยอมก็เพื่อประโยชน์ในทางการค้าของโจทก์ ประกอบกับการตกลงทำสัญญาเช่าดังกล่าวมีระยะเวลา ๖ ปี พฤติการณ์แห่งคดีแสดงให้เห็นว่าก่อนทำสัญญาเช่า จำเลยทราบได้ว่าโจทก์มิได้เช่าตึกแถวพิพาทไปเพียงแต่การอยู่อาศัยเท่านั้น จึงมีการตกลงทำสัญญาเช่าให้มีระยะเวลายาว ประกอบกับในสัญญาเช่าระบุว่า หากผู้เช่าดัดแปลงหรือต่อเติมสิ่งใดตามที่ได้รับคามยินยอมแล้ว ผู้เช่ายอมยกกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นให้ตกเป็นของผู้เช่า จำเลยจึงได้รับประโยชน์จากการปรับปรุงต่อเติมตึกแถวที่เช่ามิใช่เพียงแต่การคิดค่าเช่าจากโจทก์ สัญญาเช่าระหว่างโจทก์และจำเลยจึงเป็นสัญญาต่างตอบแทนพิเศษยิ่งกว่าสัญญาเช่าธรรมดาที่มีกำหนดระยะเวลาเช่า ๖ ปี

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการที่สองว่า จำเลยผิดสัญญาหรือไม่และจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เพียงใด เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าสัญญาเช่ามีกำหนด ๖ ปี การที่จำเลยนำตึกแถวพิพาทไปขายให้แก่บุคคลภายนอกทำให้โจทก์ไม่อาจใช้ประโยชน์ในตึกแถวพิพาทได้ จำเลยจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา ต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ การที่โจทก์เสียค่าใช้จ่ายในการปรับปรุงต่อเติมตึกแถวพิพาท

แต่ไม่อาจใช้ประโยชน์ได้ตามกำหนดเวลาเช่า ค่าใช้จ่ายดังกล่าวเป็นค่าเสียหายโดยตรงจากการผิดสัญญา แต่ที่
จำเลยรับผิดเฉพาะการปรับปรุงต่อเติมซ่อมแซมที่มีใช้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์ มาตรา ๕๕๓ เมื่อบางรายการเป็นไปเพื่อความสะดวกหรือความสวยงามของโจทก์ ได้แก่
ยกหลังคาห้องน้ำ เปลี่ยนชักโครก อ่างล้างหน้า ประตูเหล็ก กำแพงรั้วเหล็กหรือการปูกระเบื้องและการทาสี
ผนังร้าน โจทก์จึงไม่อาจเรียกค่าเสียหายในส่วนนี้ได้ ส่วนการทำหลังคาโครงเหล็ก เทพื้นซีเมนต์หน้าร้านและ
เหล็กเส้นรองพื้น รวมเป็นเงิน ๑๘๖,๐๐๐ บาท มิใช่เป็นไปเพียงเพื่อความสะดวกหรือความสวยงาม แต่เป็น
การปรับปรุงซ่อมแซมที่มีผลต่อโครงสร้างและการใช้งานของตึกแถวพิพาท ซึ่งโดยสภาพย่อมทำให้ตึกแถว
พิพาทใช้งานได้ดียิ่งขึ้นและมีมูลค่าที่สูงขึ้น จำเลยจึงต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายจำนวนดังกล่าวแก่โจทก์ เมื่อหนี้
ดังกล่าวเป็นหนี้เงิน โจทก์ย่อมคิดดอกเบี้ยในระหว่างที่ผิดนัดได้ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔

พิพากษาให้จำเลยชำระเงิน ๑๘๖,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน
ดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้
จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๗,๐๐๐ บาท

จุฬารัตน์ สุวรรณศิลป์/ ย่อยยาว

รภัสชล ยุติวิษญ์ / ตรวจย่อยยาว

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. ยักยก มาตรา ๕๙, ๘๓, ๙๑, ๓๕๒

การที่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ นำเงินประกันที่เก็บมาจากลูกค้าไปใช้ในการก่อสร้างเนื่องจากเชื่อว่าตนสามารถกระทำได้ตามสัญญาหรือมีการตกลงอนุญาตจากโจทก์แล้วหรือเพราะมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนให้ต้องดำเนินการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในสัญญา ซึ่งท้ายที่สุดแล้วผลประโยชน์หรือทรัพย์สินที่ก่อสร้างก็จะตกเป็นผลประโยชน์ร่วมกันและจะกลายเป็นของโจทก์ต่อไปเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา พฤติการณ์ดังกล่าวถือว่าจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ มีเจตนาเบียดบังทรัพย์สินของโจทก์ ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าฐานยักยกทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙, ๘๓, ๙๑, ๓๕๒

ระหว่างพิจารณาโจทก์ยื่นคำร้องขอถอนฟ้องจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๓ ศาลอนุญาตจำเลยที่ ๔ กับจำเลยที่ ๕ ให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ที่นำเงินของลูกค้าที่ตนได้ร่วมกันรับไว้จากการจองพื้นที่ในโครงการไปใช้ประโยชน์นั้นเป็นการกระทำความผิดฐานยักยกทรัพย์สินของโจทก์หรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความว่า โจทก์กับจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ตกลงทำสัญญาร่วมลงทุนกันชื่อโครงการ “ท.” ส่วนจำเลยที่ ๕ มิได้เป็นคู่สัญญาในสัญญาร่วมลงทุนแต่เป็นผู้ได้รับมอบหมายจากจำเลยที่ ๑ ถึงจำเลยที่ ๔ ให้ดำเนินการควบคุมการก่อสร้างในโครงการทั้งหมด โดยข้อสัญญาระบุว่าให้จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ มีอำนาจดำเนินการจัดทำสัญญา รับเงินและเก็บรักษาเงินที่รับมาจากลูกค้า การที่จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ นำเงินส่วนหนึ่งที่ได้รับจากลูกค้าไปใช้ในการก่อสร้างโครงการตามสัญญา เนื่องจากเชื่อว่าตนสามารถกระทำได้ตามสัญญาหรือมีการตกลงอนุญาตจากโจทก์แล้วหรือกรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วนให้ต้องดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในสัญญา แม้การกระทำนี้ยังคงมีการโต้แย้งระหว่างโจทก์กับฝ่ายจำเลยตามข้อตกลงในสัญญาร่วมลงทุน ข้อพิพาทนี้ก็เป็นเรื่องในทางแพ่งที่ต้องอาศัยการตีความเนื้อหาของสัญญาว่าฝ่ายใดมีอำนาจกระทำหรือไม่เพียงใด แต่ในส่วนของความรับผิดทางอาญาบุคคลจะต้องรับผิดในทางอาญาก็ต่อเมื่อได้กระทำโดยเจตนาเท่านั้น ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ แม้การนำเงินจำนวนนี้ไปลงทุนก่อสร้างจะเป็นการผิดสัญญาก็ตาม ท้ายที่สุดแล้วผลประโยชน์หรือทรัพย์สินที่ก่อสร้างก็จะตกเป็นผลประโยชน์ร่วมกันและจะกลายเป็นของโจทก์ต่อไปเมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามสัญญา จึงถือว่าจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ มีเจตนาเบียดบังทรัพย์สินของโจทก์ จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ จึงไม่มีความผิดฐานยักยก

พิพากษายกฟ้อง

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. น้อยโอง มาตรา ๘๓, ๓๔๑

จำเลยทั้งสองกู้ยืมเงินโจทก์ทั้งสอง ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยนำที่ดินพิพาทไปจดทะเบียน
จำนองเป็นประกัน ทั้งๆที่จำเลยที่ ๒ รู้อยู่แล้วว่าที่ดินพิพาทมีราคาเพียง ๙๐๐,๐๐๐ บาท แต่จำเลยที่ ๒
กลับละเว้นไม่แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับราคาที่ดินพิพาทให้โจทก์ทั้งสองทราบ และการที่จำเลยที่ ๒
บ่ายเบี่ยงไม่พาโจทก์ทั้งสองไปดูที่ดินพิพาทยอมแสดงให้เห็นเจตนาของจำเลยทั้งสองว่ามีเจตนาทุจริต
ต้องการจะหลอกลวงโจทก์ทั้งสองมาตั้งแต่ต้น ทั้งนี้เพื่อให้ได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวง การกระทำ
ของจำเลยทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบ มาตรา
๘๓

โจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓,
๘๑, ๓๔๑

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ การที่จำเลยที่ ๒
แสดงเจตนาหลอกลวงโจทก์ทั้งสองเกี่ยวกับราคาที่ดินพิพาท เพื่อให้โจทก์ทั้งสองยินยอมให้จำเลยทั้งสอง
กู้ยืมเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยวางแผนมาตั้งแต่ต้นเริ่มจากหลอกลวงโจทก์ทั้งสองว่าที่ดินพิพาทมีราคา
๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งๆที่ในวันทำสัญญากู้ยืมเงินหรืออย่างช้าที่สุดวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖
อันเป็นวันที่จำเลยที่ ๒ ทำรายงานการประชุมเปิดบัญชีธนาคารครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ ระบุว่าจะนำที่ดิน
พิพาทไปจดทะเบียนจำนองแก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยที่ ๒ ย่อมรู้อยู่แล้วว่าที่ดินพิพาทมีราคาเพียง
๙๐๐,๐๐๐ บาท แต่จำเลยที่ ๒ กลับละเว้นไม่แจ้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับราคาที่ดินพิพาทให้โจทก์ทั้งสอง
ทราบ และการที่จำเลยที่ ๒ บ่ายเบี่ยงไม่พาโจทก์ทั้งสองไปดูที่ดินพิพาทยอมแสดงให้เห็นเจตนาของ
จำเลยทั้งสองว่ามีเจตนาทุจริตต้องการจะหลอกลวงโจทก์ทั้งสองมาตั้งแต่ต้น เพื่อให้ได้ไปซึ่งเงินที่กู้ยืม
จากโจทก์ทั้งสองผู้ถูกหลอกลวง จำเลยทั้งสองจึงมีความผิดตามฟ้อง

พิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ประกอบ
มาตรา ๘๓ ให้ปรับจำเลยที่ ๑ เป็นเงิน ๖,๐๐๐ บาท และให้จำคุกจำเลยที่ ๒ มีกำหนด ๒ ปี หากจำเลย
ที่ ๑ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙

นิชชาวัลย์ เนติสุทธิกานต์ - ย่อ
วรวิทย์ วรวิธานนท์ - ตรวจ

ศาลแขวงพัทยา

ป.วิ.พ. ภาวะการพิสูจน์ มาตรา ๘๔/๑

เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธว่าไม่เคยทำสัญญาบริการโทรศัพท์ และสัญญาใช้บริการรายการส่งเสริมการขาย ลายมือชื่อที่ลงในสัญญาไม่ใช่ลายมือชื่อจำเลย โจทก์ย่อมมีหน้าที่นำสืบให้ได้ความตามที่กล่าวอ้างว่าจำเลยทำสัญญากับโจทก์ และได้ลงลายมือชื่อไว้ในสัญญาดังกล่าวจริง เมื่อปรากฏว่าพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมีน้ำหนักไม่เพียงพอที่จะบ่งชี้ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ยื่นคำขอใช้บริการโทรศัพท์ ประกอบกับกองพิสูจน์หลักฐานได้ตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบลายมือชื่อในสัญญาตามฟ้องกับตัวอย่างลายมือชื่อที่จำเลยเคยลงไว้ในใบถอนเงินจากธนาคารในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน และที่เขียนขึ้นต่อหน้าศาลแล้วให้ความเห็นว่าไม่ใช่ลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน ข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ตามที่โจทก์ กล่าวอ้าง จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าบริการแก่โจทก์

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทำสัญญาบริการโทรศัพท์ และสัญญาใช้บริการรายการส่งเสริมการขายกับโจทก์ต่อมาค้างชำระค่าบริการ ขอให้บังคับโจทก์ชำระเงิน ๑๒,๕๒๒.๖๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑๐,๖๒๐ บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การ ขอให้ยกฟ้อง

คดีมีประเด็นข้อพิพาทที่ต้องวินิจฉัยว่า จำเลยทำสัญญาบริการโทรศัพท์ และสัญญาใช้บริการรายการส่งเสริมการขายตามฟ้องกับโจทก์หรือไม่ เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธว่าไม่เคยทำสัญญาบริการโทรศัพท์ และสัญญาใช้บริการรายการส่งเสริมการขายตามฟ้องกับโจทก์ ลายมือชื่อที่ลงในสัญญาไม่ใช่ลายมือชื่อจำเลย โจทก์ย่อมมีหน้าที่นำสืบให้ได้ความตามที่กล่าวอ้างว่าจำเลยทำสัญญากับโจทก์ และได้ลงลายมือชื่อไว้ในสัญญาดังกล่าวจริง เมื่อปรากฏว่าพยานหลักฐานที่โจทก์ นำสืบมีน้ำหนักไม่เพียงพอที่จะบ่งชี้ได้ว่าจำเลยเป็นผู้ยื่นคำขอใช้บริการโทรศัพท์ ประกอบกับกองพิสูจน์หลักฐานได้ตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบลายมือชื่อในสัญญาตามฟ้องกับตัวอย่างลายมือชื่อที่จำเลยเคยลงไว้ในใบถอนเงินจากธนาคารในช่วงเวลาใกล้เคียงกันและที่เขียนขึ้นต่อหน้าศาลแล้ว ให้ความเห็นว่าไม่ใช่ลายมือชื่อของบุคคลคนเดียวกัน ข้อเท็จจริงไม่อาจรับฟังได้ตามที่โจทก์กล่าวอ้างว่าจำเลยทำสัญญาบริการโทรศัพท์ และสัญญาใช้บริการรายการส่งเสริมการขายกับโจทก์ จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบชำระค่าบริการแก่โจทก์

พิพากษายกฟ้อง

ผณิตา เพชรภาพ-ย่อ

สุทธินันท์ บุญมณี-ตรวจ

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. หลายกรรมต่างกัน, โกงเจ้าหนี้ มาตรา ๙๑,๓๕๐

การที่จำเลยนำที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๘๖๘๗,๑๗๘๖๘๘,๑๗๘๖๘๙ ไปจำนองไว้กับ ฐ การจดทะเบียนจำนองไม่ถือเป็นการย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปแก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินใด ดังนั้น การกระทำของจำเลยไม่มีความผิดตามป.อ.มาตรา ๓๕๐ ใดๆก็ตามการที่จำเลย ขายที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๘๖๙๐,๑๗๘๖๙๑ และ ๘๔๒๑๖ ให้แก่ ศ น และ อ ตามลำดับ กระทำในเวลาไล่เลี่ยกัน ก่อนถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญาประนีประนอมยอมความไม่นาน และ จำเลยขายที่ดินดังกล่าวไปในราคาต่ำกว่าความเป็นจริง โดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นเร่งด่วน อีกทั้ง จำเลยก็ไม่ได้นำเงินที่ได้จากการขายไปชำระหนี้ให้แก่โจทก์ตามข้อตกลง ถือว่าจำเลยมีเจตนาโอน ที่ดินทั้งสามแปลง เพื่อไม่ให้โจทก์ในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือ บางส่วน จึงเป็นความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ตามป.อ.มาตรา ๓๕๐ และการซื้อขายที่ดินทำขึ้น ๓ ฉบับ แยกต่างหากจากกัน เป็นความผิดในตัวเองทุกครั้ง การกระทำของ ณ จึงเป็นการกระทำ หลายกรรมต่างกัน

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้อง ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑,๓๕๐
จำเลยให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๐ กำหนดลักษณะแห่งการกระทำไว้โดยเฉพาะ คือ ย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปให้แก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินใด เพื่อมิให้เจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้ ซึ่งการจดทะเบียนจำนองไม่ถือ เป็นการย้ายไปเสีย ซ่อนเร้น หรือโอนไปแก่ผู้อื่นซึ่งทรัพย์สินใด ดังนั้น การที่จำเลยนำที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๘๖๘๗,๑๗๘๖๘๘,๑๗๘๖๘๙ ไปจำนองไว้กับ ฐ จึงไม่มีความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ ใดๆก็ตาม การที่จำเลยนำที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๗๘๖๙๐,๑๗๘๖๙๑ และ ๘๔๒๑๖ ไปขายให้แก่ ศ น และ อ ตามลำดับ โจทก์จำเลยทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน และศาลได้มีคำพิพากษาตามยอม คำพิพากษาดังกล่าวย่อมผูกพันโจทก์และจำเลย โจทก์ย่อมเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา เมื่อการซื้อขาย ที่ดินดังกล่าวระหว่างโจทก์กับ ศ น และ อ กระทำในเวลาไล่เลี่ยกัน ก่อนถึงกำหนดชำระหนี้ตามสัญญา ประนีประนอมยอมความไม่นาน และจำเลยขายที่ดินดังกล่าวไปในราคาต่ำกว่าความเป็นจริง โดยไม่ปรากฏว่ามีเหตุจำเป็นเร่งด่วน อีกทั้งจำเลยก็ไม่ได้นำเงินที่ได้จากการขายไปชำระหนี้ให้แก่โจทก์ ตามข้อตกลง การกระทำของจำเลยดังกล่าวย่อมแสดงให้เห็นว่า มีเจตนาโอนที่ดินทั้งสามแปลง เพื่อไม่ให้โจทก์ในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับชำระหนี้ทั้งหมดหรือบางส่วน จำเลยจึงมีความผิด ฐานโกงเจ้าหนี้

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๐ การกระทำของ
จำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมาย
อาญา มาตรา ๙๑

ผณิตา เพชรกาฬ-ย่อ
สุทธิพันธ์ บุญมณี-ตรวจ

ป.พ.พ. มาตรา ๔๕๓, ๒๒๔ วรรคหนึ่ง

การตกลงซื้อขายสินค้านั้น ผู้ซื้อและผู้ขายอาจตกลงซื้อขายสินค้ากันตามปริมาตรหรือน้ำหนักของสินค้าก็ได้ การที่โจทก์และจำเลยโต้เถียงเรื่องน้ำหนักของสินค้าที่จะต้องส่งมอบให้แก่กัน ศาลจึงต้องวินิจฉัยว่าพยานโจทก์หรือพยานจำเลยมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่ากัน เมื่อพยานโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าและข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยสั่งซื้อสินค้าจากโจทก์ตามที่โจทก์ฟ้องและรับสินค้าจากโจทก์ครบถ้วนแล้ว จำเลยจึงต้องรับผิดชอบชำระค่าสินค้าให้แก่โจทก์และโจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัดจากจำเลยได้

นางสาวรัชณี พูนนารถ/ย่อสั้น

นายสมเกียรติ ลิ้มเทียมเจริญ/ผู้ตรวจย่อสั้น

ป.พ.พ. มาตรา ๔๕๓, ๒๒๔ วรรคหนึ่ง

โจทก์ฟ้องว่า ขอให้จำเลยชำระเงินค่าสินค้า ๒๖,๒๘๑.๑๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๒๕,๕๐๐.๓๘ บาท นับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากหนังสือมอบอำนาจปลอม จำเลยสั่งซื้อสินค้าจากโจทก์ ๑๐๐ ถัง ถังละ ๕ แกลลอน โจทก์ส่งมอบสินค้ารอบแรก ๘๓ ถัง จำเลยชำระค่าสินค้าให้แก่โจทก์ทันที แต่โจทก์บรรจุสิโรงพื้นในถังไม่ครบตามที่จำเลยสั่งซื้อ เมื่อโจทก์ส่งสินค้าที่เหลืออีก ๑๗ ถัง จำเลยปฏิเสธไม่รับสินค้า จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ และสินค้าของโจทก์ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ ทำให้จำเลยได้รับความเสียหายรวม ๓๓๕,๗๕๑.๘๕ บาท ขอให้ยกฟ้อง และขอให้บังคับโจทก์ชำระเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องแย้งไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย

ก่อนสืบพยาน ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งที่ให้รับฟ้องแย้ง และมีคำสั่งใหม่ว่า ไม่รับฟ้องแย้ง คืบหน้าขึ้นศาล ๑,๐๐๐ บาท แก่จำเลย

ศาลวินิจฉัยว่า การตกลงซื้อขายสินค้านั้น ผู้ซื้อและผู้ขายอาจตกลงซื้อขายสินค้ากันตามปริมาตรหรือน้ำหนักของสินค้าก็ได้ เมื่อคดีนี้จำเลยต่อสู้ว่า สินค้าที่โจทก์ส่งให้แก่จำเลยต้องมีน้ำหนัก ๑ ถัง ต่อ ๕ แกลลอน หรือ ๒๕ กิโลกรัม แต่โจทก์ส่งสินค้าให้จำเลย ๑ ถัง มีน้ำหนัก ๑๘ กิโลกรัม ไม่ตรงตามที่ตกลงกัน แต่จำเลยไม่มีหลักฐานมาสนับสนุน กลับเป็นฝ่ายโจทก์ที่มีประจักษ์พยานที่รู้เห็นในการตกลงซื้อขายสินค้านี้ระหว่างโจทก์กับจำเลยและใบสั่งซื้อสินค้าของฝ่ายจำเลยระบุว่า จำเลยสั่งซื้อสินค้าสิโรงพื้นกันสนิมจากโจทก์น้ำหนัก ๑๘ กิโลกรัม จำนวน ๑๐๐ ถัง มาแสดง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยตกลงสั่งซื้อสินค้าประเภทสิโรงพื้นจากโจทก์ถังละ ๑๘ กิโลกรัม และจำเลยได้รับสินค้า ๑๗ ถัง จากโจทก์แล้ว จำเลยจึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ให้จำเลยชำระเงิน ๒๕,๕๐๐.๓๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๙ ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยคิดถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐) ต้องไม่เกิน ๗๘๐.๗๓ บาท กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท

นางสาวรัชณี พูนนารถ/ย่อยาว

นายสมเกียรติ ลิ่มเทียมเจริญ/ผู้ตรวจย่อยาว

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔

การออกเช็คที่เป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ นั้น องค์ประกอบความผิดที่สำคัญคือ เช็คดังกล่าวจะต้องเป็นเช็คที่ออกเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและสามารถบังคับได้ตามกฎหมาย เมื่อเช็คที่โจทก์นำมาฟ้องเป็นเช็คที่ไม่มีมูลหนี้ต่อกันจริง จึงเป็นเช็คที่ไม่อาจฟ้องบังคับได้ตามกฎหมาย โจทก์นำเช็คมาฟ้องเป็นคดีนี้ให้จำเลยรับผิดไม่ได้

นางสาวรัชณี พูนนารถ/ย่อสั้น

นายสมเกียรติ ลิ้มเทียมเจริญ/ผู้ตรวจย่อสั้น

พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔

ศาลไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยให้การปฏิเสธ

ศาลวินิจฉัยว่า การที่จำเลยยอมแกล้งเป็นหนี้โจทก์ โดยโจทก์ให้จำเลยทำสัญญากู้ยืมเงิน ๓,๗๐๐,๐๐๐ บาท จากโจทก์ กับให้จำเลยออกเช็ค ๓๗ ฉบับ ชำระหนี้เงินกู้ยืมมอบให้โจทก์ เพื่อที่โจทก์ จะได้นำสัญญากู้ยืมเงินและเช็คดังกล่าวไปอ้างและแสดงต่อบุคคลในครอบครัวของโจทก์ให้หลงเชื่อว่า เงินที่สูญพินไปนั้นโจทก์นำมาให้จำเลยกู้ยืม พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบมายังไม่มีน้ำหนักมั่นคง เพียงพอจะรับฟังว่า จำเลยกู้ยืมเงินจากโจทก์ตามสัญญากู้ยืมเงินแล้วออกเช็คพิพาทเพื่อชำระหนี้ ดังกล่าว ซึ่งการออกเช็คที่จะเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ นั้น องค์ประกอบความผิดที่สำคัญคือ เช็คดังกล่าวจะต้องเป็นเช็คที่ออกเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริงและสามารถบังคับได้ตามกฎหมาย เมื่อเช็คที่โจทก์นำมาฟ้องเป็นเช็คที่ไม่อาจฟ้องบังคับ ได้ตามกฎหมาย โจทก์จึงไม่อาจนำเช็คตามฟ้องมาฟ้องให้จำเลยรับผิดได้ พิพากษายกฟ้อง

นางสาวรัชณี พูนนารถ/ย่อยาว

นายสมเกียรติ ลี้มเทียมเจริญ/ผู้ตรวจย่อยาว

ป.พ.พ. มาตรา ๔๕๓, ๒๒๔ วรรคหนึ่ง

การตกลงซื้อขายสินค้านั้น ผู้ซื้อและผู้ขายอาจตกลงซื้อขายสินค้ากันตามปริมาตรหรือน้ำหนักของสินค้าก็ได้ การที่โจทก์และจำเลยโต้เถียงเรื่องน้ำหนักของสินค้าที่จะต้องส่งมอบให้แก่กัน ศาลจึงต้องวินิจฉัยว่าพยานโจทก์หรือพยานจำเลยมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากกว่ากัน เมื่อพยานโจทก์มีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าและข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยสั่งซื้อสินค้าจากโจทก์ตามที่โจทก์ฟ้องและรับสินค้าจากโจทก์ครบถ้วนแล้ว จำเลยจึงต้องรับผิดชอบชำระค่าสินค้าให้แก่โจทก์และโจทก์มีสิทธิคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันผิดนัดจากจำเลยได้

นางสาวรัชณี พูนนารถ/ย่อสั้น

นายสมเกียรติ ลิ้มเทียมเจริญ/ผู้ตรวจย่อสั้น

ป.พ.พ. มาตรา ๔๕๓, ๒๒๔ วรรคหนึ่ง

โจทก์ฟ้องว่า ขอให้จำเลยชำระเงินค่าสินค้า ๒๖,๒๘๑.๑๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๒๕,๕๐๐.๓๘ บาท นับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การและฟ้องแย้งว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเนื่องจากหนังสือมอบอำนาจปลอม จำเลยสั่งซื้อสินค้าจากโจทก์ ๑๐๐ ถัง ถังละ ๕ แกลลอน โจทก์ส่งมอบสินค้ารอบแรก ๘๓ ถัง จำเลยชำระค่าสินค้าให้แก่โจทก์ทันที แต่โจทก์บรรจุสิโรงพื้นในถังไม่ครบตามที่จำเลยสั่งซื้อ เมื่อโจทก์ส่งสินค้าที่เหลืออีก ๑๗ ถัง จำเลยปฏิเสธไม่รับสินค้า จำเลยจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ และสินค้าของโจทก์ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ ทำให้จำเลยได้รับความเสียหายรวม ๓๓๕,๗๕๑.๘๕ บาท ขอให้ยกฟ้อง และขอให้บังคับโจทก์ชำระเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องแย้งไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่จำเลย

ก่อนสืบพยาน ศาลมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งที่ให้รับฟ้องแย้ง และมีคำสั่งใหม่ว่า ไม่รับฟ้องแย้ง คืบหน้าขึ้นศาล ๑,๐๐๐ บาท แก่จำเลย

ศาลวินิจฉัยว่า การตกลงซื้อขายสินค้านั้น ผู้ซื้อและผู้ขายอาจตกลงซื้อขายสินค้ากันตามปริมาตรหรือน้ำหนักของสินค้าก็ได้ เมื่อคดีนี้จำเลยต่อสู้ว่า สินค้าที่โจทก์ส่งให้แก่จำเลยต้องมีน้ำหนัก ๑ ถัง ต่อ ๕ แกลลอน หรือ ๒๕ กิโลกรัม แต่โจทก์ส่งสินค้าให้จำเลย ๑ ถัง มีน้ำหนัก ๑๘ กิโลกรัม ไม่ตรงตามที่ตกลงกัน แต่จำเลยไม่มีหลักฐานมาสนับสนุน กลับเป็นฝ่ายโจทก์ที่มีประจักษ์พยานที่รู้เห็นในการตกลงซื้อขายสินค้านี้ระหว่างโจทก์กับจำเลยและใบสั่งซื้อสินค้าของฝ่ายจำเลยระบุว่า จำเลยสั่งซื้อสินค้าสิโรงพื้นกันสนิมจากโจทก์น้ำหนัก ๑๘ กิโลกรัม จำนวน ๑๐๐ ถัง มาแสดง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยตกลงสั่งซื้อสินค้าประเภทสิโรงพื้นจากโจทก์ถังละ ๑๘ กิโลกรัม และจำเลยได้รับสินค้า ๑๗ ถัง จากโจทก์แล้ว จำเลยจึงต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ ให้จำเลยชำระเงิน ๒๕,๕๐๐.๓๘ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๕ ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยคิดถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๖๐) ต้องไม่เกิน ๗๘๐.๗๓ บาท กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท

นางสาวรัชณี พูนนารถ/ย่อยาว

นายสมเกียรติ ลิ้มเทียมเจริญ/ผู้ตรวจย่อยาว

ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๗, ๔๒๐, ๘๖๑

จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกตัดช่องเดินรถถึง ๔ ช่องทางเพื่อจะเลี้ยวกลับรถ โดยเปลี่ยนช่องเดินรถกะทันหัน ทั้งที่เห็นอยู่แล้วว่าในช่องเดินรถทางตรงมีรถคันที่ ส. ชัยขับแล่นมาเพื่อผ่านทางแยกเป็นเหตุให้ ส. ไม่สามารถหยุดรถได้ทัน จำเลยที่ ๑ จึงเป็นฝ่ายทำละเมิดต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้น จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ประกอบการขนส่งที่ได้รับอนุญาตจากกรมขนส่งทางบกเป็นเจ้าของรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล และเป็นผู้มีสิทธิใช้รถยนต์บรรทุกในการประกอบการขนส่งตามที่ได้รับอนุญาตเพียงผู้เดียว ขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๒ ได้ใช้จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกไปในกิจการของจำเลยที่ ๒ จึงเป็นตัวการของจำเลยที่ ๑ ต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ เมื่อโจทก์ได้ชำระค่าเสียหายแทนผู้เอาประกันภัยไป โจทก์ยอมเข้ารับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวได้ โดยมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างพินัดอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันทำละเมิด

วรรณกร วาทีธรรมคุณ / ย่อสั้น
วงศนันท์ วิวัฒน์วานิช / ตรวจย่อสั้น

ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๗, ๔๒๐, ๘๖๑

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ จำเลยที่ ๒ เป็นผู้ประกอบการขนส่งและเป็นเจ้าของรถยนต์บรรทุก เป็นตัวการให้จำเลยที่ ๑ ใช้รถยนต์เพื่อแสวงหาประโยชน์หรือกำไรร่วมกัน ส. ขับรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยมาในช่องทางเดินรถที่ ๓ จากด้านซ้าย จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกทิศทางเดียวกันในช่องเดินรถด้านซ้ายด้วยความประมาทมาถึงบริเวณแยกไฟแดง จำเลยที่ ๑ ได้เปลี่ยนช่องเดินรถแล่นตัดหน้ารถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัย เป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยได้รับความเสียหาย และ ก. ได้รับความเจ็บสาหัส โจทก์จัดการซ่อมแซมรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยเรียบร้อยแล้วชำระค่าซ่อมแซมรถยนต์ ค่ารักษาพยาบาล ก. รวมเป็นเงิน ๒๓๒,๔๕๙.๐๔ บาท จำเลยที่ ๑ ผู้ทำละเมิดและจำเลยที่ ๒ ตัวการต้องร่วมกันรับผิดชอบโจทก์ นับแต่วันที่โจทก์ชำระค่าซ่อมแซมรถยนต์ไป ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน ๒๔๕,๑๑๖.๙๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๒๓๒,๔๕๙.๐๔ บาท นับถัดจากวันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ ให้การว่า ส. ขับรถด้วยความประมาท ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๒ ให้การว่า ไม่ได้ใช้หรือจ้างให้จำเลยที่ ๑ ขับรถ วันเกิดเหตุจำเลยที่ ๑ ยืมรถยนต์ของจำเลยที่ ๒ ไป ขอให้ยกฟ้อง

ศาลวินิจฉัย ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๙ ส. ขับรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยมาถึงบริเวณแยกหนองเหตุใหญ่ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี เกิดเหตุเฉี่ยวชนกับรถยนต์บรรทุกของจำเลยที่ ๒ ซึ่งมีจำเลยที่ ๑ เป็นผู้ขับ รถยนต์ทั้งสองคันได้รับความเสียหาย และ ก. ซึ่งโดยสารมาในรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยได้รับอันตรายสาหัส โจทก์นำรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยไปซ่อมเรียบร้อยแล้ว คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์โดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกันหรือไม่ และ ส. ผู้ขับรถยนต์คันที่โจทก์รับประกันภัยมีส่วนประมาทหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกตัดช่องทางเดินรถถึง ๔ ช่องทาง เพื่อจะเลี้ยวกลับรถ จำเลยที่ ๑ มีหน้าที่ต้องดูว่าบนถนนมีรถทางตรงขับมาหรือไม่ หากมีจำเลยที่ ๑ ต้องใช้ความระมัดระวังให้รถทางตรงแล่นผ่านไปก่อน เมื่อเห็นว่าปลอดภัยดีแล้วจึงขับรถตัดช่องทางเดินรถออกไปเพื่อเลี้ยวกลับรถ พฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๑ เปลี่ยนช่องทางเดินรถโดยกะทันหัน ทั้งที่จำเลยที่ ๑ เห็นอยู่แล้วว่าในช่องทางตรงมีรถคันที่ ส. ขับแล่นมาเพื่อผ่านแยกหนองเหตุใหญ่ เป็นเหตุให้ ส. ไม่สามารถหยุดรถได้ทัน รถยนต์คันที่ ส. ขับจึงชนตรงบริเวณไฟหน้าด้านซ้าย ถูกตรงบริเวณล้อหลังด้านขวาของรถยนต์บรรทุกคันที่จำเลยที่ ๑ ขับ เหตุดังกล่าวย่อมเกิดขึ้นจากความประมาทของจำเลยที่ ๑ แต่ฝ่ายเดียว ส่วน ส. มิได้มีส่วนประมาทอยู่ด้วย จำเลยที่ ๑ จึงเป็นฝ่ายทำละเมิดต้องรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้น ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๔๒๐

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยที่ ๒ ต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ ต่อโจทก์หรือไม่เห็นว่า จำเลยที่ ๒ เป็นเจ้าของรถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล และเป็นผู้มีสิทธิใช้รถยนต์บรรทุกในการประกอบการขนส่งตามที่ได้รับอนุญาตเพียงผู้เดียว จำเลยที่ ๒ จึงเป็นตัวการของจำเลยที่ ๑ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๗๙๗ และขณะเกิดเหตุจำเลยที่ ๒ ใช้จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์บรรทุกไปในกิจการของจำเลยที่ ๒ จริงจำเลยที่ ๒ จึงต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๘๒๐

ประเด็น...

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า ค่าเสียหายของโจทก์มีเพียงใด โจทก์มีหลักฐานการช่อมรณนต์คันที่โจทก์รับประกันภัย และค่ารักษาพยาบาล โดยจำเลยทั้งสองไม่ได้นำสืบหักล้างข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า โจทก์จ่ายเงินค่าช่อมรณนต์ ค่ารักษาพยาบาล และค่าयरณนต์ โจทก์ได้ชำระค่าเสียหายแทนผู้เอาประกันภัยไป โจทก์ยอมเข้ารับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยมาเรียกร้องค่าเสียหายดังกล่าวได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๖ โดยมีสิทธิคิดดอกเบี้ยในระหว่างผิตนัดอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีนับแต่วันทำละเมิด ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๔

พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน ๒๓๒,๔๕๙.๐๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยคิดถึงวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๐) ต้องไม่เกิน ๑๒,๖๕๗.๙๑ บาท กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๑๐,๐๐๐ บาท

วรรณกร วาทีธรรมคุณ /ย่อยาว
วงศนันท์ วิวัฒน์วานิช /ตรวจย่อยาว

ป.อ. มาตรา ๓๐๐

จำเลยขับรถยนต์บรรทุกผู้สินค้าคอนเทนเนอร์เข้าไปภายในท่าเรือมีกฎความปลอดภัยกำหนดว่า ต้องใช้ความเร็วไม่เกิน ๓๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ไม่ขับรถแซงรถคันอื่นที่แล่นอยู่ด้านหน้า และต้องชะลอความเร็วของรถเมื่อเข้าบริเวณทางแยก ซึ่งคนที่มีอาชีพขับรถเช่น จำเลยย่อมต้องคาดหมายได้ แต่จำเลยกลับขับรถด้วยความเร็วเกินกว่าที่กำหนดขับแซงรถคันที่ ฤ. ขับอยู่ด้านหน้า และไม่ชะลอความเร็วของรถเมื่อถึงบริเวณที่เกิดเหตุซึ่งเป็นทางแยก แล้วหักเลี้ยวรถตัดเข้ามาบริเวณด้านหน้ารถคันที่ ฤ. ขับจนเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกันและ ฤ. ได้รับอันตรายสาหัส การกระทำของจำเลย จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส

วรรณกร วาทีธรรมคุณ /ย่อสั้น
วงศนันท์ วิวัฒน์วานิช /ตรวจย่อสั้น

ป.อ. มาตรา ๓๐๐

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ตาม ป.อ. มาตรา ๓๐๐

จำเลยให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา ถ. ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลมีคำสั่งอนุญาต

ศาลวินิจฉัยว่า

พฤติการณ์ที่จำเลยเห็นรถคันที่โจทก์ร่วมขับแล่นอยู่ด้านหน้าและชะลอความเร็วลงก่อนถึงทางแยก จำเลยย่อมคาดหมายได้ว่าโจทก์ร่วมจะขับรถเลี้ยวขวาไปตามถนนระหว่างสี่อควางตู้คอนเทนเนอร์ A๘ และ A๙ ในภาวะเช่นนั้น จำเลยไม่ควรขับรถแซงรถของโจทก์ร่วมขึ้นไปทางด้านขวาเพราะระยะทางตั้งแต่จำเลยขับรถแซงขึ้นไปจนถึงจุดที่โจทก์ร่วมจะเลี้ยวขวาอาจมีระยะทางไม่เพียงพอที่จำเลยจะขับรถผ่านพ้นไปได้ ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้คนมีอาชีพขับรถเช่นจำเลยย่อมต้องคาดหมายได้ ทั้งจำเลยยังทราบกฎความปลอดภัยการขับรถเข้าไปภายในท่าเรือที่กำหนดว่าต้องใช้ความเร็วไม่เกิน ๓๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ไม่ขับรถแซงรถคันอื่นที่แล่นอยู่ด้านหน้า และต้องชะลอความเร็วของรถเมื่อเข้าบริเวณทางแยก แต่จำเลยกลับขับรถด้วยความเร็วเกินกว่าที่กำหนด ขับแซงรถคันที่โจทก์ร่วมขับอยู่ด้านหน้า และไม่ชะลอความเร็วของรถเมื่อถึงบริเวณที่เกิดเหตุซึ่งเป็นทางแยก แล้วหักเลี้ยวรถตัดเข้ามาบริเวณด้านหน้ารถคันที่โจทก์ร่วมขับจนเป็นเหตุให้รถทั้งสองคันเฉี่ยวชนกันและโจทก์ร่วมได้รับอันตรายสาหัส การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส

วรรณกร วาทีธรรมคุณ / ย่อยาว

วงศนันท์ วิวัฒน์วานิช / ตรวจย่อยาว

ป.พ.พ.มาตรา ๓๙๑ ,๕๗๓

สัญญาเช่าซื้อมีข้อตกลงว่า หากผู้เช่าซื้อผิดนัดไม่ชำระค่าเช่า ๓ งวดติดต่อกัน โจทก์จะมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามให้ชำระค่าเช่าก่อน ถ้าไม่ชำระภายใน ๓๐ วัน โจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญา หากโจทก์ได้รถยนต์กลับคืนมาแล้วขายได้เงินเกินจำนวนหนี้ที่ค้างชำระ โจทก์จะคืนเงินส่วนเกินแก่จำเลย หากได้น้อยกว่าจำนวนหนี้ที่ค้างชำระ จำเลยตกลงรับผิดชอบส่วนที่ขาดเฉพาะกรณีที่โจทก์ขายโดยวิธีประมูลหรือขายทอดตลาด หลังจากทำสัญญาจำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ โจทก์จึงมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามจำเลยที่ ๑ ให้ชำระค่าเช่าที่ค้างภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับหนังสือ หากจำเลยที่ ๑ ไม่ชำระ ถือว่าสัญญาเช่าซื้อเลิกกัน จำเลยที่ ๑ ได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามในวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๘ แต่จำเลยที่ ๑ ได้คืนรถที่เช่าซื้อไปเมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ ก่อนที่จะได้รับหนังสือบอกกล่าว กรณียังไม่ล่วงพ้นกำหนด ๓๐ วันตามหนังสือทวงถาม โจทก์ยินยอมรับรถไม่ได้โต้แย้งทักท้วงใด ๆ เป็นพฤติการณ์ที่ถือได้ว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ ต่างสมัครใจเลิกสัญญากันโดยปริยายในวันที่รับรถคืน อันเป็นการบอกเลิกสัญญาด้วยเหตุอื่น มิใช่เป็นการเลิกสัญญาที่มีผลมาจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดสัญญาเช่าซื้อ คู่สัญญาจึงไม่มีสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาเช่าซื้อซึ่งระงับแล้วอีกต่อไป โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดราคาจากค่าเช่าซื้อที่ต้องชำระโดยอาศัยตามสัญญาเช่าที่ระงับไปแล้ว

เสาวณีย์ ชื่นอุระ /ย่อสั้น
นวมลล์ ไวยาวัจฉัย/ตรวจย่อสั้น

ป.พ.พ. มาตรา ๓๙๑,๕๗๓

โจทก์ฟ้องบังคับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าเสียหายจากการขายรถที่เช่าซื้อจำนวน ๑๗๐๘๒๑.๘๘ บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยที่ ๑ ให้การว่าโจทก์ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายตามฟ้อง สัญญาเช่าซื้อเลิกจึงกันคู่สัญญาต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม โจทก์ได้รับเงินค่าเช่าซื้อพร้อมกับเงินขายทอดตลาดรถที่เช่าซื้อเป็นจำนวนที่มากกว่าเงินที่ลงทุนของโจทก์ ถือว่าเพียงพอสำหรับค่าเสียหายจากการใช้ทรัพย์สินแล้ว

จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ขาดนัดยื่นคำให้การ

ศาลวินิจฉัยว่า

จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์จากโจทก์ราคา ๖๑๒,๙๔๒ บาท ผ่อนชำระเป็นงวดรายเดือนๆ ละ ๘,๕๑๔ บาท กำหนดชำระเงินค่าเช่าซื้อทุกๆ วันที่ ๑๐ ของทุกเดือน โดยมีจำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๓ ทำสัญญาค้ำประกันการรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อในงวดที่ ๓๓ ประจำวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๕๘ จำเลยที่ ๑ ครอบครองรถคันที่เช่าซื้อไว้อีก ๖๙ วัน ต่อมาโจทก์มีหนังสือบอกกล่าวทวงถามและบอกเลิกสัญญาไปยังจำเลยที่ ๑ แต่ในวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๕๘ จำเลยที่ ๑ นำรถคันที่เช่าซื้อคืนแก่โจทก์ ต่อมาวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๘ จำเลยที่ ๑ ได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามและบอกเลิกสัญญา โดยได้คืนรถแก่โจทก์ ก่อนระยะเวลาที่ล่วงพ้นตามหนังสือบอกกล่าวซึ่งตามสัญญาข้อ ๑๑.๑ หากผู้เช่าผิดนัดไม่ชำระค่าเช่า ๓ งวดติดต่อกัน โจทก์จะมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามให้ชำระค่าเช่าก่อน ถ้าไม่ชำระภายใน ๓๐ วัน โจทก์มีสิทธิบอกเลิกสัญญา เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ โจทก์จึงมีหนังสือบอกกล่าวทวงถาม การที่โจทก์ยินยอมรับรถไม่ได้โต้แย้งหักท้วงใด ๆ เป็นพฤติการณ์ที่ถือว่าโจทก์และจำเลยที่ ๑ ต่างสมัครใจเลิกสัญญากันโดยปริยายในวันที่รับรถคืน อันเป็นการบอกเลิกสัญญาด้วยเหตุอื่น มิใช่เป็นการเลิกสัญญาที่มีผลมาจากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งผิดสัญญาเช่าซื้อ คู่สัญญาจึงไม่มีสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาเช่าซื้อซึ่งระงับแล้วอีกต่อไป โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดราคาจากค่าเช่าซื้อที่ต้องชำระโดยอาศัยตามสัญญาเช่าที่ระงับไปแล้ว แม้โจทก์ได้รับเงินค่าเช่าซื้อที่จำเลยที่ ๑ ชำระรวมกับค่าขายทอดตลาดมากกว่าเงินลงทุนของโจทก์ สัญญาเช่าซื้อเป็นสัญญาต่างตอบแทนที่จำเลยที่ ๑ มีสิทธิใช้ประโยชน์จากรถที่เช่าซื้อแต่จะต้องชำระค่าเช่าซื้อตอบแทน การที่จำเลยที่ ๑ ครอบครองใช้รถของโจทก์ในระหว่างผิดนัดมาตลอดระยะเวลาก่อนที่สัญญาเช่าซื้อจะเลิกกันนั้น ถือได้ว่าเป็นกรณีที่โจทก์ยอมให้จำเลยที่ ๑ ใช้ทรัพย์สิน โจทก์ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รถที่เช่าซื้อย่อมมีสิทธิเรียกค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถที่เช่าซื้อระหว่างที่จำเลยที่ ๑ ครอบครอง นับแต่วันที่ผิดนัดจนถึงวันที่ได้รับรถที่เช่าซื้อคืนตาม ป.พ.พ. มาตรา ๓๙๒ วรรคสาม ค่าเสียหายในส่วนที่เป็นค่าขาดประโยชน์จากการใช้ทรัพย์สิน

ที่เช่าซื้อเป็นคนละเรื่องกับผลประโยชน์ที่ผู้ให้เช่าซื้อได้รับ โจทก์จึงมีสิทธิเรียกค่าเสียหายในส่วนนี้ได้ ไม่ปรากฏว่าโจทก์นารถให้บุคคลใดเช่า เห็นสมควรกำหนดค่าเสียหายเป็นเงินวันละ ๑๕๐ บาท เป็นเวลา ๖๙ วัน รวมเป็นเงิน ๑๐,๓๕๐ บาทและดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ จึงต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน

พิพากษาว่า ให้จำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงินจำนวน ๑๐,๓๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับจากวันฟ้องจนถึงวันที่ได้ชำระเสร็จแก่โจทก์กับให้จำเลยทั้งสามร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท ค่าขออื่นให้ยก

เสาวณีย์ ชื่นอุระ / ย่อยยาว
นวมลล์ ไวยาวัจฉัย / ผู้ตรวจย่อยยาว

คดีหมายเลขดำที่ อ ๓๙๔๔/๒๕๕๘

คดีหมายเลขแดงที่ อ ๕๔๒๓/๒๕๖๐

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. ยักยกอก มาตรา ๘๓,๘๔,๙๑,๓๕๒,๓๕๓

โจทก์ที่ ๑ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารพาณิชย์รวม ๕ ห้อง เมื่อมีการนำอาคารพาณิชย์ออกให้เช่าแล้วเก็บค่าเช่าเป็นรายเดือน ดังนี้ ค่าเช่าเป็นดอกผลดินนัยตกแก่เจ้าของทรัพย์สินคือโจทก์ที่ ๑ แม้อ.จะเป็นผู้รับเงินค่าเช่าไปและโจทก์ที่ ๑ มิได้นำมาบันทึกบัญชีเป็นรายได้ก็เป็นการตกลงเกี่ยวกับการเก็บรายได้แบ่งแก่ผู้ถือหุ้นและปฏิบัติต่อกันติดต่อกันหลายปี โดยไม่มีการโต้แย้ง เมื่อมีการเบียดบังค่าเช่าอาคารพาณิชย์ของโจทก์ที่ ๑ ไปโดยทุจริต โจทก์ที่ ๑ จึงเป็นผู้เสียหายมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ส่วนพฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๓ นำอาคารพาณิชย์ของโจทก์ที่ ๑ ออกให้เช่าหรือหาผลประโยชน์ เก็บค่าเช่าสูงกว่าเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท แต่จำเลยที่ ๓ จะนำเงินค่าเช่ามามอบให้อ. เพียงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท เป็นการกระทำที่มีเจตนาไม่สุจริต แสดงถึงเจตนาที่จะครอบครองเงินค่าเช่าที่ผู้เช่าชำระในแต่ละเดือนแล้วไม่ส่งมอบแก่ อ. ตามหน้าที่ของตน โดยทุจริตเบียดบังเอาเงินส่วนต่างของค่าเช่าทรัพย์สินของโจทก์ที่ ๑ ที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ ๓ นั้นไว้เป็นของตนจำเลยที่ ๓ จึงมีความผิดตามฟ้อง ส่วนจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ มิได้เป็นผู้เก็บค่าเช่า หรือนำค่าเช่าไปแบ่งแก่ อ. จึงไม่มีเจตนาทุจริตหรือร่วมกับจำเลยที่ ๓ แต่อย่างใด

โจทก์ทั้งสองฟ้องและแก้ไขคำฟ้องทั้งสามสำนวน ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓,๘๔,๙๑,๓๕๒,๓๕๓

ศาลได้สำนวนฟ้องแล้วคดีมีมูลแต่ยกฟ้องโจทก์ที่ ๒

จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ และไม่สืบพยาน

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า เดิม อ.และจำเลยที่ ๔ ร่วมกันซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๔๑๑๖ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี นำมาจัดสรรแบ่งแยกที่ดินเป็นหลายแปลงและก่อสร้างอาคารพาณิชย์จำหน่ายแก่บุคคลทั่วไป ใใส่ชื่อ อ. และจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นน้องสาวจำเลยที่ ๔ ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินร่วมกัน ต่อมาขายที่ดินได้บางส่วน สำหรับที่ดินที่เหลืออยู่ อ. และจำเลยที่ ๔ จัดตั้งบริษัทขึ้นมาถือครองที่ดินรวม ๖ บริษัท ซึ่งมีบริษัทโจทก์ที่ ๑ รวมอยู่ด้วย โจทก์ที่ ๑ มีจำเลยที่ ๑ และ ส. เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ โจทก์ที่ ๑ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในที่ดินเลขที่ ๓๘๘๔๔ ตำบลหนองปรือ อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี มีสิ่งปลูกสร้างคืออาคารพาณิชย์เลขที่ ๑๔๔/๑๕๑ ถึง ๑๔๔/๑๕๕ จำนวน ๕ คูหา เมื่อมีการนำอาคารดังกล่าวออกให้เช่าเก็บค่าเช่าเป็นรายเดือน ค่าเช่าดังกล่าวถือเป็นดอกผลโดยนิตินัยตกแก่เจ้าของทรัพย์สิน ดังนั้น เงินค่าเช่าอาคารพาณิชย์ที่เก็บจากผู้เช่าในแต่ละเดือนตามฟ้องเป็นเงินรายได้ของโจทก์ที่ ๑ แม้อ.จะเป็นผู้รับค่าเช่าไปและโจทก์ที่ ๑ จะมีได้นำเงินค่าเช่ามาบันทึกบัญชี

เป็นรายได้ของบริษัทโจทก์ที่ ๑ ก็เป็นเรื่องที่ อ.และจำเลยที่ ๔ ผู้ก่อตั้งบริษัทโจทก์ที่ ๑ ตกลงกันเกี่ยวกับการเก็บรายได้และแบ่งรายได้แก่ผู้ถือหุ้นในบริษัทโจทก์ที่ ๑ และปฏิบัติต่อกันเป็นเวลาหลายปีแล้ว โดยที่ไม่เคยโต้แย้งคัดค้านเรื่องนี้ เห็นได้ว่า อ.เป็นตัวแทนบริษัทโจทก์ที่ ๑ ในเรื่องการรับมอบเงินค่าเช่าอาคาร เมื่อโจทก์ที่ ๑ ฟ้องว่าจำเลยทั้งสี่ยึดบังเอาเงินค่าเช่าอาคารของโจทก์ที่ ๑ ไปโดยทุจริต โจทก์ที่ ๑ จึงเป็นผู้เสียหายในความผิดฐานยักยอกมีอำนาจฟ้องคดีนี้

คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า จำเลยทั้งสี่ร่วมยักยอกทรัพย์ของโจทก์หรือไม่เพียงใด เห็นว่า การที่จำเลยที่ ๓ รับเงินค่าเช่าจากผู้เช่าไว้แล้วไม่นำเงินที่ได้เก็บจริงทั้งหมดไปมอบให้ อ. ตัวแทนโจทก์ที่ ๑ แต่กลับมอบให้เพียงบางส่วน โดยอ้างต่อ อ.ว่านำห้องออกให้เช่าในอัตราเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท โดยปกปิดความจริงที่ว่าตนได้รับค่าเช่าแต่ละเดือนสูงกว่าจำนวนดังกล่าว เมื่อ ก. ตัวแทน อ.ไปสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับการเช่าในครั้งที่ขอดูโฉนดที่ดิน จำเลยที่ ๓ ยังคงบอกเหมือนเดิมว่าอาคารโจทก์ที่ ๑ ออกให้เช่าในอัตราเดือนละ ๒,๐๐๐ บาท การกระทำของจำเลยที่ ๓ ล้วนเป็นพฤติการณ์ที่ไม่สุจริต แสดงถึงเจตนาของจำเลยที่ ๓ ครอบครองเงินค่าเช่าที่ผู้เช่าชำระในแต่ละเดือนแล้วไม่ส่งมอบแก่ อ. ตามหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต ยึดบังเอาเงินส่วนต่างของค่าเช่าทรัพย์สินของโจทก์ที่ ๑ ที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ ๓ ไว้เป็นของตน เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของโจทก์ที่ ๑ แม้ข้อเท็จจริงตามทางพิจารณาได้ความว่าจำเลยที่ ๓ เก็บเงินค่าเช่าห้องในปี ๒๕๔๘ เดือนละ ๓,๕๐๐ บาท จากนั้นมีการเพิ่มค่าเช่า โดยปี ๒๕๕๑ เก็บเดือนละ ๔,๐๐๐ บาท ปี ๒๕๕๔ เก็บเดือนละ ๔,๕๐๐ บาท ปี ๒๕๕๖ เก็บเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท มิใช่เก็บในอัตราเดือนละ ๕,๐๐๐ บาท ต่อห้องมาตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๔๙ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๘ ตามที่โจทก์ฟ้อง แต่ฟ้องโจทก์กระบุรายการการทำความผิดของจำเลยแต่ละกระหังความผิดต่างกัน ปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดหรือไม่ ยักยอกเงินค่าเช่าแต่ละรายการจำนวนเท่าใด เป็นเรื่องที่ศาลจะปรับข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาว่าเป็นเพียงข้อแตกต่างในรายละเอียดของทรัพย์ที่ถูกยักยอกไปเท่านั้น มิใช่แตกต่างกันในข้อเท็จจริงอันจะทำให้การกระทำของจำเลยที่ ๓ ไม่เป็นความผิด ทั้งจำเลยที่ ๓ มิได้หลงต่อสู้อุบัติแต่อย่างใด ศาลย่อมพิพากษาลงโทษจำเลยที่ ๓ ในความผิดฐานยักยอกตามฟ้องได้ แม้เงินค่าเช่าห้องจะคนละห้องกัน แต่ก็เป็นกรกระทำ ความผิดในเรื่องเดียวกันและต่อเนื่องเกี่ยวพันกัน ถือว่ามีเจตนาเดียวกัน ย่อมเป็นความผิดเดียวกัน จำเลยที่ ๓ ยึดบังเอาเงินส่วนต่างค่าเช่าไปรวม ๒๕ ครั้ง ต่างวันเวลาการยักยอกในแต่ละครั้งย่อมเป็นความผิดสำเร็จและมีเจตนาก่อให้เกิดผลต่างกัน การกระทำของจำเลยที่ ๓ จึงเป็นความผิดรวม ๒๕ กรรม สำหรับจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ นั้น ตามทางนำสืบโจทก์ที่ ๑ ไม่ปรากฏหลักฐานใด ที่บ่งชี้ให้เห็นว่ามีส่วนร่วมรู้เห็นหรือมีการสมคบคิดกับจำเลยที่ ๓ ในการยักยอกเงินส่วนต่างค่าเช่าแต่อย่างใด แม้จะได้รับมอบหมายให้นำอาคารพาณิชย์ของโจทก์ที่ ๑ ออกให้เช่าหรือหาผลประโยชน์ แต่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ มิได้เป็นผู้เก็บค่าเช่าหรือนำค่าเช่าไปแบ่งให้ อ. และไม่มีพฤติการณ์ใดแสดงให้เห็นว่ามีเจตนาทุจริต ข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ร่วมกับจำเลยที่ ๓ กระทำความผิดตามฟ้อง

อนึ่ง ในระหว่างพิจารณา ได้มีพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๔ ยกเลิกอัตราโทษในมาตรา ๓๕๒,๓๕๓ ตามลำดับ และให้ใช้อัตราโทษใหม่แทนแต่

กฎหมายที่แก้ไขใหม่ไม่เป็นคุณแก่จำเลย จึงต้องใช้กฎหมายเดิมซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด บังคับแก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓

พิพากษาว่า จำเลยที่ ๓ มีความผิดฐานยักยอกทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ วรรคแรก (เดิม), ๓๕๓ (เดิม) การกระทำของจำเลยที่ ๓ เป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๙๑ จำคุกกระทงละ ๓ เดือน รวม ๒๕ กระทง เป็นจำคุก ๗๕ เดือน กรณีไม่อาจนับโทษต่อได้ ยกคำขอส่วนนี้ของโจทก์ ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลย ทั้งสี่ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ อ ๓๙๔๔/๒๕๕๘ และ อ ๓๙๔๘/๒๕๕๘ และยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลย ที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ในสำนวนคดีหมายเลขดำที่ อ ๓๙๔๕/๒๕๕๘ , อ ๓๙๔๖/๒๕๕๘ และ อ ๓๙๔๗/๒๕๕๘

เสาวณีย์ ชื่นอุระ - ย่อ
นวมลล์ ไวยาวัจฉัย - ตรวจ

ประกันภัย ตัวแทน

คำพิพากษาศาลแขวงพัทยา คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๖๔๖๖/๒๕๖๐

ศาลวินิจฉัยว่า แม่จำเลยที่ ๑ จะมีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร แต่โจทก์ฟ้องขอ บังคับให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันรับผิดชอบเนื่องมาจากการเป็นตัวการ ตัวแทนจึงเป็นกรณีที่ มูล ความแห่งคดีเกี่ยวข้องกัน โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร และ จำเลยที่ ๒ ที่ภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลนี้ ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕ และพฤติการณ์ที่จำเลยที่ ๒ ติดต่อกับโจทก์ ทำ สัญญาประกันภัยกับจำเลยที่ ๑ หลังจากจำเลยที่ ๒ รับเงินค่าเบี้ยประกันจากโจทก์แล้ว จำเลยที่ ๑ ออกหนังสือคุ้มครองชั่วคราวการประกันภัยให้แก่โจทก์ ต่อมาภายหลังเมื่อจำเลยที่ ๑ ทราบว่าจำเลย ที่ ๒ รับเงินค่าเบี้ยประกันจากโจทก์แล้วไม่นำมาส่งมอบจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ไปแจ้งความร้อง ทุกข์ ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีต่อจำเลยที่ ๒ ในข้อหายักยอกทรัพย์ พฤติการณ์ดังกล่าว ถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ เป็นตัวแทนประกันภัยของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ผู้เป็นตัวการ จึงต้องรับผิดชอบต่อ ผู้เอาประกันภัย ในส่วนจำเลยที่ ๒ เป็นเพียงตัวแทนของจำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันภัย

นางสาวอรุณรัตน์ ชาญณรงค์ นิติกรชำนาญการ/ย่อสั้น

นายสุกิจ นาคะ

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะชั้นต้นในศาลแขวงพัทยา/ตรวจย่อสั้น

ประกันภัย ตัวแทน

คำพิพากษาศาลแขวงพัทยา คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๖๔๖๖/๒๕๖๐

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๒ ตัวแทนของจำเลยที่ ๑ เสนอทำสัญญาประกันภัยต่อโจทก์ โจทก์ชำระเงิน ๑๗๒,๐๐๐ บาท ให้แก่จำเลยที่ ๒ และจำเลยที่ ๑ ออกหนังสือคุ้มครองชั่วคราวการประกันภัยให้แก่โจทก์ ต่อมา โจทก์ยกเลิกกรมธรรม์ประกันภัยไปยังจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ คิดค่าเบี้ยประกันภัยตามระยะเวลาที่ให้ความคุ้มครองเป็นเงิน ๕,๓๗๑.๔๐ บาท จำเลยที่ ๑ ได้รับเงินค่าเบี้ยประกันดังกล่าวแล้ว โจทก์ทวงถามให้จำเลยทั้งสอง คืนเงิน ๑๗๒,๐๐๐ บาท แต่จำเลยทั้งสองเพิกเฉย จำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน ๑๗๒,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี คิดถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๑๖,๓๔๐ บาท รวมเป็นเงิน ๑๘๘,๒๓๐ บาท ขอให้ บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันหรือแทนกันชำระเงิน ๑๘๘,๒๓๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายเพื่อการลงโทษ ๑๑๑,๗๖๙ บาท แก่โจทก์

จำเลยที่ ๑ ให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง โจทก์ต้องไปติดตามค่าเบี้ยประกันจากจำเลยที่ ๒ โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายเพื่อการลงโทษ จำเลยที่ ๑ ไม่ต้องรับผิดชอบดอกเบี้ยในระหว่างคดี ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๒ เป็นนายหน้าให้แก่จำเลยที่ ๑ ติดต่อให้จำเลยที่ ๑ ออกกรมธรรม์ประกันภัยเป็นกรณีเร่งด่วน จำเลยที่ ๑ ออกกรมธรรม์ประกันภัยชั่วคราวให้แก่โจทก์ โจทก์บอกเลิก กรมธรรม์ประกันภัย ทำให้จำเลยที่ ๒ เสียหายที่ต้องได้รับค่าบำเหน็จและค่าดำเนินการ ๘๐,๐๐๐ บาท ขอให้ชดใช้เงินส่วนที่เหลือ ๙๒,๐๐๐ บาท ขอให้ยกฟ้อง

ศาลวินิจฉัยว่า แม้จำเลยที่ ๑ จะมีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร แต่โจทก์ฟ้องขอบังคับให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันรับผิดชอบเนื่องมาจากการเป็นตัวการ ตัวแทนจึงเป็นกรณีที่มูลความแห่งคดีเกี่ยวข้องกัน โจทก์จึงมีอำนาจ ฟ้องจำเลยที่ ๑ ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่กรุงเทพมหานคร และจำเลยที่ ๒ ที่ภูมิลำเนาอยู่ในท้องที่อำเภอบางละมุง จังหวัดชลบุรี ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจศาลนี้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๕ และพฤติการณ์ที่ จำเลยที่ ๒ ติดต่อให้โจทก์ทำสัญญาประกันภัยกับจำเลยที่ ๑ หลังจากจำเลยที่ ๒ รับเงินค่าเบี้ยประกันจากโจทก์ แล้ว จำเลยที่ ๑ ออกหนังสือคุ้มครองชั่วคราวการประกันภัยให้แก่โจทก์ ต่อมาภายหลังเมื่อจำเลยที่ ๑ ทราบว่า จำเลยที่ ๒ รับเงินค่าเบี้ยประกันจากโจทก์แล้วไม่นำมาส่งมอบจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ไปแจ้งความร้องทุกข์ ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีต่อจำเลยที่ ๒ ในข้อหาภัยอกทรัพย์ พฤติการณ์ดังกล่าวถือได้ว่าจำเลยที่ ๒ เป็นตัวแทนประกันภัยของจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ ผู้เป็นตัวการ จึงต้องรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันภัย ในส่วนจำเลยที่ ๒ เป็นเพียงตัวแทนของจำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันภัย จึงพิพากษาให้จำเลยที่ ๑ ชำระเงิน ๑๗๒,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้จำเลยที่ ๑ ชำระค่าเสียหาย เพื่อการลงโทษ ๒๐,๐๐๐ บาท แก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ ๑ ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์โดยกำหนด ค่าทนายความ ๘,๐๐๐ บาท ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ ๒ ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ ๒ ให้เป็นพับ

นางสาวอรุณรัตน์ ชาญณรงค์ นิติกรชำนาญการ/ย่อยาว

นายสุกิจ นาคะ

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะชั้นต้นในศาลแขวงพัทยา/ตรวจย่อยาว

ยกยอก ป.อ. มาตรา ๘๓,๓๕๒

สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับ ป.วิ.พ. มาตรา ๓๙ (๔)

คำพิพากษาศาลแขวงพัทยา คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๖๗๕/๒๕๖๐

ศาลวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๖๗๕/๒๕๖๐ ร่วมกันเบียดบังเอารถยนต์ในคดีนี้กับรถยนต์ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๖๗๕/๒๕๖๐ ไว้ในคราวเดียวกัน แม้โจทก์แยกฟ้อง แต่ตามพฤติการณ์เป็นการกระทำความผิดในวันเวลาและที่เกิดเหตุเดียวกัน โดยมีเจตนาเดียวกันคือ ยกยอรถยนต์ทั้งสองคัน ของโจทก์ยอมเป็นความผิดกรรมเดียวกัน เมื่อคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๖๗๕/๒๕๖๐ ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสอง ถือได้ว่ามีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องแล้ว สิทธินำคดีอาญา มาฟ้องของโจทก์ในคดีนี้ ระบุไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๔)

พิพากษายกฟ้อง

นางสาวอรุณรัตน์ ชาญณรงค์ นิติกรชำนาญการ/ย่อสั้น

นายสุกิจ นาคะ

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะชั้นต้นในศาลแขวงพัทยา/ตรวจย่อสั้น

ยกยอก ป.อ. มาตรา ๘๓,๓๕๒

สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับ ป.วิ.พ. มาตรา ๓๙ (๔)

คำพิพากษาศาลแขวงพัทยา คดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๖๗๕/๒๕๖๐

โจทก์ฟ้องและแก้ไขฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสอง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓,๓๕๒ และขอให้นับโทษจำเลยที่ ๑ ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๖๔๕๔/๒๕๖๐ ของศาลจังหวัดระยองและคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๙๖๕/๒๕๖๐ ของศาลนี้

ศาลไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๑ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่ โจทก์ขอให้นับโทษต่อ

ศาลวินิจฉัยว่า จำเลยทั้งสองกับจำเลยที่ ๑ และที่ ๓ ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๙๖๕/๒๕๖๐ ร่วมกันเบียดบังเอารถยนต์ในคดีนี้กับรถยนต์ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๙๖๕/๒๕๖๐ ไว้ในคราวเดียวกัน แม้โจทก์แยกฟ้อง แต่ตามพฤติการณ์เป็นการกระทำความผิด ในวันเวลาและที่เกิดเหตุเดียวกัน โดยมีเจตนาเดียวกันคือ ยกยอรถยนต์ทั้งสองคัน ของโจทก์ยอมเป็น ความผิดกรรมเดียวกัน เมื่อคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๙๖๕/๒๕๖๐ ศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำเลย ทั้งสอง ถือได้ว่ามีคำพิพากษาเสร็จเด็ดขาดในความผิดซึ่งได้ฟ้องแล้ว สิทธินำคดีอาญา มาฟ้องของ โจทก์ในคดีนี้ ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๔)

พิพากษายกฟ้อง

นางสาวอรุณรัตน์ ชาญณรงค์ นิติกรชำนาญการ/ย่อยาว

นายสุกิจ นาคะ

ผู้พิพากษาหัวหน้าคณะชั้นต้นในศาลแขวงพัทยา/ตรวจย่อยาว